

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia, Talambuța Leonid, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Cahul din 18 decembrie 2015 și a deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 octombrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Karakaya Alexei XXXXXXXX, născut la xxxxxxxx, originar și domiciliat în or. Xxxxx, str. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, ap. xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 27.03.2015-18.12.2015
2. instanța de apel: 15.03.2016-26.10.2016
3. instanța de recurs: 18.01.2017-22.02.2017

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 18 decembrie 2015, Karakaya Alexei XXXXXXXX, a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal și condamnat la pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe la pedeapsa numită i-a fost adăugat total partea neexecutată a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Cahul din 16 aprilie 2014, definitiv stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost încasat de la Karakaya Alexei în beneficiul părții vătămate, Munteanu Marina, prejudiciul material cauzat în mărime de 40.565 lei.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Karakaya A., în perioada de timp 15-16 februarie 2015, fiind în comun acord și prin înțelegere prealabilă cu alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, au pătruns în apartamentul nr. xx de pe str. XXXXXXXXXXXXXXXX, or. Xxxxx, în care locuiește Munteanu Marina, de unde pe ascuns au sustras bani în sumă de 25.000 lei, 100 dolari SUA, 50 euro, 480 Ron, două perechi de cercei din aur,

în sumă de 4.200 lei și un inel din aur la prețul de 1.000 lei, cauzându-i astfel, părții vătămate prejudiciu material considerabil în sumă de 40.565 lei

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Karakaya A. au fost calificate în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de două sau mai multe persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Inculpat, prin care a solicitat casarea acesteia.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- a fost condamnat ilegal, deoarece nu a comis infracțiunea incriminată, așa cum s-a dezbătut în ședința de judecată;

- declarațiile părții vătămate și faptele cercetate nu corespund adevărului;

- instanța de judecată nu a audiat toți martorii și nici nu a considerat necesar să ia în calcul declarațiile unor martori, care confirmă nevinovăția sa.

3.2 Avocatul Talambuța L. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Karakaya A. să fie achitat de săvârșirea infracțiunii imputate, deoarece acesta nu a comis-o.

În motivarea apelului a invocat că:

- instanța de judecată a neglijat prevederile legale și a adoptat o sentință în privința inculpatului, bazată doar pe presupuneri, precum și pe declarațiile părții vătămate, făcând referire și la declarațiile martorilor Bodolean V., Țiura E., Climenco A. și Ciocan V., însă nu a indicat în sentință careva probe directe, veridice și pertinente ce ar confirma că Karakaya A. a sustras banii și bijuteriile din apartamentul lui Munteanu M., furt ce a avut loc la data de 15 spre 16 februarie 2015. La fel, nu au fost aduse probe, precum că furtul a fost săvârșit de un grup de persoane;

- instanța de judecată analizând probele, a lăsat fără atenție acel fapt (confirmat prin procesul-verbal de cercetare la fața locului f.d. 5), că ambianța în apartament nu a fost schimbată, cu toate că apartamentul constă din 5 odăi, adică o persoană străină, fără a ști unde partea vătămată păstrează banii și bijuteriile, ar fi lăsat dezordine, în rezultatul căutărilor și ar fi găsit și suma de 1.200 lei, ce se afla pe frigider;

- în apartamentul părții vătămate nu au fost depistate careva urme, ce ar indica la inculpat, precum nu sunt nici careva martori oculari;

- la locul de trai a inculpatului și a rudelor sale nu au fost depistate sume bănești, valută, bijuterii. Nimeni din persoanele audiate nu a indicat, că în perioada de 15-17.02.2015, inculpatul ar fi procurat careva lucruri scumpe, a suportat cheltuieli mari sau a jucat la automate de joc, ceea ce indică la faptul că ultimul nu a comis infracțiunea imputată;

- instanța de judecată a ignorat acel fapt, că obligațiunea de a prezenta probe, în conformitate cu art. 26 CPP, îi revine procurorului pentru a dovedi că Karakaya A. a săvârșit infracțiunea la data de 15 spre 16 februarie 2015, ceea ce nu a făcut partea acuzării;

- cu toate că inculpatul nu era obligat să-și dovedească nevinovăția, acesta a prezentat proba cu martorii audiați în ședință de judecată, Batrânciuc A. și Jeleascov S., care au confirmat cele declarate de Karakaya A., referitor unde acesta s-a aflat și cu cine la data de 12.02.2015, prin ce se combat declarațiile părții vătămate, însă aceste declarații ale martorilor menționați au rămas fără apreciere din partea instanței de judecată;

- partea apărării făcând cunoștință cu materialele cauzei, a înaintat demers de a ridica descifrarea apelurilor de intrare și ieșire de pe telefonul mobil al inculpatului, pentru a confirma că a fost telefonat de persoana pe nume Artur, de la care a procurat cerceii din aur, însă procurorul a refuzat satisfacerea acestui demers, prin ce a fost lipsit de dreptul de a prezenta probe;

- instanța de judecată nu a asigurat posibilități egale părții apărării și acuzării, conform art. 315 alin. (1) CPP, de a prezenta probe.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 octombrie 2016, au fost admise apelurile declarate, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Karakaya A. a fost declarat vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă cu închisoare, pe un termen de 2 ani 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugarea parțială la pedeapsa numită a părții neexecutate din pedeapsa aplicată prin sentința Judecătorei Cahul din 16 aprilie 2014, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost încasat de la Karakaya Alexei în beneficiul părții vătămate Munteanu Marina în contul recuperării prejudiciului material cauzat prin infracțiune suma de 32.291 lei.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel în urma analizei probelor cercetate și administrate direct și nemijlocit, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, apreciindu-le în baza propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, a constatat că Karakaya A. în perioada de timp 15-16 februarie 2015, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns în apartamentul nr. xx din str. Xxxxxxxx, or. Xxxxxx, în care locuiește Munteanu Marina, de unde pe ascuns a sustras suma de 25.000 lei, 100 dolari SUA, 50 euro, 480 Ron, două perechi de cerceii din aur în sumă de 4.200 lei și un inel din aur la prețul de 1.000 lei, cauzându-i astfel părții vătămate prejudiciul material considerabil în sumă de 35.488 lei.

Instanța de apel a considerat, că concluzia privitor la vinovăția lui Karakaya A. în săvârșirea infracțiunii incriminată se întemeiază pe următoarele probe: declarațiile părții vătămate Munteanu M., care a menționat că la data de 12 februarie 2015 pe la orele 12.00-13.00 ziua, în ușa apartamentului său au sunat două persoane necunoscute, uitându-se prin vizorul ușii, a văzut pe una dintre acele persoane, pe care ulterior, l-a recunoscut ca fiind Karakaya A., după forma feței, având

mandibula proeminentă (f.d. 211-212, v. 1); declarațiile martorilor Țiura E. și Bădălean M., care au indicat că, l-au văzut pe Karakaya A. în luna februarie 2015, care era împreună cu Ciocan V. și se îndrepta spre casa de amanet, respectiv cunoscând despre faptul că inculpatul era bănuit de mai multe furturi de bijuterii din aur, au hotărât să-l urmărească. La momentul când Karakaya A. a ieșit din casa de amanet și i-a văzut, a aruncat din mână jos obiectele din aur pe care le avea, și anume două perechi de cercei, văzând cerceii i-a recunoscut, ca fiind lucrurile furate din apartamentul jefuit anterior (f.d. 214, 226, v. 1); declarațiile martorului Ciocan V., care a declarat că, s-a întâlnit cu Karakaya A. lângă magazinul nr. 1 din or. XXXXXX, vorbind cu inculpatul i-a spus că merge la casa de amanet, iar acesta a spus că are și dânsul aur pentru casa de amanet, i-a arătat niște cercei, spunându-i că i-a cumpărat. A mers la casa de amanet pentru a cântări obiectele din aur și când au ieșit, în întâmpinarea lor veneau doi colaboratori de poliție, moment în care Karakaya A. a aruncat cerceii jos, după care a fost reținut (f.d. 213, v. 1); declarațiile martorului Climenco Ana, care a declarat că inculpatul împreună cu o persoană au venit la casa de amanet și au rugat-o să cântărească 2 perechi de cercei din aur (f.d. 215 v. 1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 17 februarie 2015, conform căruia a fost cercetat locul pe str. Eminescu 18A din or. Cahul, ce este situat între clădirea centrului comercial Moldcell și blocul locativ cu 4 etaje, unde au fost depistate obiectele din aur - 2 perechi de cercei (f.d. 8-11, v. 1); raportul de expertiză nr. 697 din 24 februarie 2015, din care rezultă că siguranța cilindrică pentru broasca îngropată ridicată în cadrul cercetării la fața locului la 16 februarie 2015, de la ușa de intrare în apartamentul lui Munteanu M. și prezentată în stare tehnică de funcționare. Pe suprafețele conice de sus ale stifurilor nr. 1,2,4,5,7 extrași din cilindru 1 sunt prezente urme de influență a unor obiecte străine (f.d. 33-35, v. 1).

Analizând în complex aceste probe, instanța de apel, a considerat că anume inculpatul Karakaya A. a săvârșit infracțiunea de sustragere a bunurilor - obiectele din aur din apartamentul părții vătămate în perioada de timp 15-16 februarie 2015, deoarece anume acesta s-a dus cu cerceii din aur, sustrași din apartamentul lui Munteanu M., la casa de amanet pentru a-i cântări, respectiv afla valoarea obiectelor, și la momentul când a văzut colaboratorii de poliție venind în întâmpinarea sa, a aruncat jos obiectele sustrase, 2 perechi de cercei, din apartamentul părții vătămate, și recunoscute ulterior, de ultima ca fiind obiectele sale din aur, ce i-au fost sustrase.

Argumentele inculpatului, precum că cerceii din aur, i-a aruncat deoarece se speriasse și îi era frică să nu fie învinuit, urmează a fi apreciate critic, or procurarea unor obiecte legal, chiar și din aur, de la o persoană cunoscută, nu avea cum să-i creeze inculpatului o stare de frică, doar în condiția în care aceste obiecte erau sustrase.

Totodată, instanța de apel a menționat, că în actul de învinuire, lui Karakaya A. îi este incriminat faptul că a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, adică prin înțelegere prealabilă cu alte persoane neidentificate de către organul de urmărire penală. În acest sens, instanța de apel a considerat că acuzatorul de stat nu a prezentat careva probe că inculpatul a comis infracțiunea imputată prin

înțelegere prealabilă cu alte persoane, respectiv, în materialele dosarului nu există o ordonanță a procurorului prin care să fie dispusă disjungerea cauzei penale în privința altor persoane necunoscute, care împreună cu Karakaya A. au participat la comiterea infracțiunii. Din aceste considerente, instanța de apel a conchis că agravanta prevăzută la lit. b) alin. (2) art. 186 Cod penal, incriminată inculpatului urmează a fi exclusă din învinuirea înaintată.

De asemenea, instanța de apel a notat, că din materialele dosarului și învinuirea adusă inculpatului se constată că, paguba materială cauzată părții vătămate prin infracțiune constituie din 25.000 lei, 100 dolari SUA, ce constituie 1.869 lei, 50 euro – 1.082 lei, 480 Ron – 2.337 lei, 2 perechi de cercei - 4.200 lei, un inel – 1.000 lei, iar în total însumate constituie 35.488 lei, dar nu suma de 40.565 lei, conform actului de învinuire. Astfel, se constată că la înaintarea învinuirii inculpatului organul de urmărire penală a admis erori la calcularea pagubei materiale.

La capitolul stabilirii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de circumstanțele care caracterizează personalitatea inculpatului, lipsa circumstanțelor ce atenuază și agravează răspunderea acestuia, că anterior a fost judecat, antecedentul penal nu este stins, la locul de trai se caracterizează negativ, are la întreținere un copil minor, respectiv corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condiția izolării acestuia de societate, astfel, stabilindu-i pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Din actele dosarului rezultă, că Karakaya A. anterior prin sentința Judecătorei Cahul din 16 aprilie 2014 a fost condamnat în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe un termen de probă de 4 ani, din care considerente urmează a fi aplicate și prevederile art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, stabilindu-i pedeapsă definitivă de 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Partea vătămată Munteanu M. în cadrul urmăririi penale a depus acțiune prin care a solicitat restituirea prejudiciului cauzat prin infracțiune de către inculpat în sumă de 40.565 lei.

Drept urmare, instanța de apel, reieșind din faptul că părții vătămate i-au fost restituite 2 perechi de cercei, fapt confirmat prin recipisa semnată de către ultima, a considerat că valoarea acestora în sumă de 4.200 lei, urmează a fi exclusă din quantumul prejudiciului material de 35.488 lei, cauzat prin infracțiune de către inculpatul Karakaya A., respectiv constituind în final suma de 31.291 lei.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz sunt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Inculpat, prin care solicită casarea deciziei instanței de apel, indicând că nu este de acord cu hotărârea adoptată, iar motivele le va expune suplimentar, după ce va face cunoștință cu această hotărâre judecătorească tradusă în limba rusă.

6.2 Avocatul Talambuța L. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat Karakaya A., de comiterea infracțiunii imputate.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel la examinarea cererilor de apel declarate la caz nu a respectat prevederile art. 414 CPP și neîntemeiat a concluzionat despre sustragerea mijloacelor financiare și articolelor din aur de către inculpat de la partea vătămată Muntean M., prin ce a admis o eroare juridică și anume discrepanță între fapta stabilită și conținutul real al probelor;

- instanțele de fond au admis vicii de motivare și la aprecierea probelor au încălcat principiul egalității armelor, și contrar prevederilor art. 42 alin. (2) CPP au motivat concluzii privind culpa lui Karakaya A. bazate pe presupuneri și afirmații contradictorii;

- instanța de apel în loc să verifice argumentele invocate de inculpat privind nevinovăția lui, le-a respins, fără a se referi la anumite probe indicând că sunt lipsite de logică;

- instanța de apel a încălcat prevederile art. 8 alin. (3), art. 26 alin. (3) CPP, nu a ținut cont de faptul că sarcina probațiunii este pusă pe seama acuzării, invocând greșit că inculpatul trebuia să confirme alibiul său, iar organul de urmărire penală trebuia să verifice afirmațiile învinuitului;

- procurorul nu a combătut afirmațiile inculpatului, precum că a fost telefonat de o persoană pe nume Artur, de la care a cumpărat ulterior cerceii, sarcină ce îi revenea părții acuzării, în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) CPP;

- instanța de apel nu a dat nici o apreciere argumentelor apărării, precum că nu a fost prezentată nici o probă ce ar putea confirma că sustragerea bunurilor din apartamentul părții vătămate a avut loc anume în noaptea de la 15 spre 16 februarie 2015, dar nu într-o altă zi, deoarece inițial în cererea sa partea vătămată a indicat că sustragerea a avut loc în noaptea de 14 spre 15 februarie 2015;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, a admis o eroare gravă ce a influențat asupra deciziei adoptate, iar în acțiunile lui Karakaya A. lipsesc elementele infracțiunii imputate.

În drept, recursul declarat a fost întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, pledând pentru inadmisibilitatea acestora, deoarece în speță nu se constată prezența a careva erori de drept, ce ar servi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate. Argumentele recurenților, precum că instanța a adoptat o hotărâre de condamnare bazându-se doar pe probele acuzării sunt declarative și neîntemeiate, iar temeiurile pentru recurs invocate de recurenți nu și-au găsit confirmarea, lipsind astfel temeiuri legale de casare a hotărârii contestate.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

8.1 Cu referire la recursul declarat de către inculpat

Potrivit dispozițiilor art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că nu corespunde după conținut prevederilor art. 430 Cod de procedură penală.

Dispozițiile art. 430 Cod de procedură penală, stipulează cerințele, cărora trebuie să corespundă cererea de recurs, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroare comisă de instanță.

Colegiul penal, verificând motivele recursului declarat, constată că inculpatul, printr-o frază generală își declară dezacordul cu hotărârea instanței de apel adoptată la caz, fără a specifica concret temeiul prevăzut de legea procesuală penală la utilizarea acestei căi de atac, și anume, nu abordează careva probleme de drept, nu indică la careva erori comise de instanțele de fond ce ar genera casarea acestora, nu și argumentează recursul în sensul declarat și nu semnalează careva temeii pentru recurs din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede 16 temeii de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte a procesului consideră că soluția instanței de apel conține erori de drept și o atacă în instanța superioară, atunci ea este obligată, conform art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, să motiveze recursul și să indice eroarea ce s-a comis, în coraport cu cel puțin unul din temeii enumerate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Colegiul penal, subliniază că declararea recursului împotriva unei hotărâri judecătorești constituie elementul volitiv al atacării, motivele sunt elementul logic al acesteia. Motivele justifică, prin arătarea temeiurilor ce stau la baza lui, actul de voință pe care îl reprezintă folosirea căii de atac. De asemenea, instanța de recurs menționează că, rolul motivelor invocate în susținerea căii de atac nu se reduce la simpla aducere la cunoștință instanței superioare a dezacordurilor produse de soluția pronunțată, ci și a cauzelor acestor dezacorduri.

Astfel, prin motivarea recursului, în principiu se precizează și se delimitează cadrul discuției în fața instanței de control și al judecății acestei instanțe.

Declararea și motivarea recursului sunt întotdeauna distincte și din punct de vedere cronologic, succesive, având fiecare în parte, o semnificație și o finalitate proprie, deși ele se realizează prin același act procedural, în sensul că motivele sunt indicate în chiar cererea de recurs.

În cazul în care autorul nu invocă concret sau nu semnalează în recurs temeii pe care se bazează, din cele reglementate de norma procesuală penală, un asemenea recurs se consideră ca fiind necorespunzător după conținut, deoarece nu îndeplinește exigențele prevăzute de pct. 5) a art. 430 Cod de procedură penală și urmează a fi respins ca inadmisibil.

De asemenea, instanța de recurs relevă, că însuși autorul în recursul declarat a indicat că va expune ulterior motivele recursului după ce va face cunoștință cu traducerea în limba rusă a deciziei contestate, ceea ce nu a fost făcut de către el, cu toate că potrivit scrisorii de însoțire (f.d. 187 v. 2) instanța de apel a expediat la data de 05.12.2016 în adresa penitenciarului, unde se deține inculpatul, traducerea deciziei adoptate de această instanță, pentru a-i fi înmănată ultimului.

Așadar, Colegiul constată că recursul ordinar declarat de către inculpat, nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este în drept să completeze recursul declarat cu circumstanțele de fapt și de drept, ce l-ar justifica sub acest aspect, întrucât potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În consecință, dat fiind faptul că în fața instanței de recurs nu este stabilit cadrul discuției, fără motivarea recursului, în corespundere cu prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal conchide că recursul ordinar declarat de către inculpat este inadmisibil, deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute în art. 429-430 Cod de procedură penală.

8.3 Cu referire la recursul declarat de către avocatul Talambuța L. în numele inculpatului.

În conformitate cu art. 421 Cod de procedură penală, coraportat la art. 401, persoanele menționate în dispoziția acestei norme procesuale sânt în drept să declare recurs ordinar. Astfel, apărătorul fiind în drept să declare recurs ordinar, atât în latura penală, cât și în cea civilă.

Opozant, mențiunii indicate de către recurent în recursul său, precum că partea apărării a recepționat decizia instanței de apel la data de 07.12.2016, dată de la care curge termenul pentru recurs, Colegiul penal menționează că, potrivit art. 422 Cod de procedură penală, termenul de declarare a recursului ordinar este de 30 zile de la data pronunțării deciziei. Prin urmare, termenul de atac se calculează de la data când a fost pronunțată decizia motivată și nu de la data când a fost recepționată de către participanții la proces. Cât privește, expedierea copiilor hotărârilor judecătorești adoptate au ca scop informarea părților și nu au efect juridic la calcularea termenelor pentru atac a hotărârilor judecătorești, așa precum interpretează apărătorul inculpatului, în speța dată.

Tot la acest capitol, de remarcat sunt și stipulările prevăzute la art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală, conform cărora la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Din actele dosarului, rezultă că dispozitivul deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul a fost pronunțat la data 26 octombrie 2016, în prezența, procurorului, inculpatului și apărătorului său, Talambuța L., fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel și dispozitivul deciziei adoptate (f.d. 139-144,

147-148 v. 2), din care rezultă că aceștia au fost înștiințați despre ziua și ora pronunțării deciziei integrale pentru data de 28 noiembrie 2016 ora 12.00.

Respectiv, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (f.d. 144-verso v. 2) rezultă că, la data de 28 noiembrie 2016, în prezența inculpatului, a fost pronunțată decizia motivată, fiindu-i înmănată copia acesteia, fapt confirmat prin recipisa din 28.11.2016 (f.d. 175 v. 2), iar apărătorul său nu s-a prezentat. Tot din materialele cauzei se constată că avocatului inculpatului, Talambuța L., i-a fost expediată copia deciziei motivate a instanței de apel la data de 28.11.2016 (f.d. 176 v. 2).

Prin urmare, Colegiul atestă că în numele inculpatului a declarat recurs ordinar și avocatul, Talambuța L., împotriva deciziei instanței de apel, la data de 05 ianuarie 2017, fapt confirmat prin mențiunea despre dată de pe amprenta ștampilei de intrare a Secției grefă Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție (f.d. 199 v. 2).

În prezenta speță, Colegiul penal specifică, că termenul de 30 de zile se calculează începând cu data de 29 noiembrie 2016, adică a doua zi după pronunțarea deciziei, ținând cont de dispozițiile legale prevăzute în art. 422, raportate la cele stipulate la art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală și se epuizează la sfârșitul zilei de 28 decembrie 2016, pe când apărătorul inculpatului, a depus recurs ordinar, abia la data de 05 ianuarie 2017, adică după expirarea termenului de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar.

Instanța de recurs menționează, că inculpatul a fost înștiințat în prezența avocatului său, despre data pronunțării deciziei integrale, însă apărătorul său nu s-a prezentat, astfel asumându-și responsabilitate pentru realizarea dreptului de atac asupra deciziei nominalizate, chiar și în cazul neprezentării la pronunțarea deciziei integrale, acesta urma să dea dovadă de diligență la realizarea dreptului părții apărării de a ataca hotărârea instanței de judecată, cu care probabil putea să nu fie de acord.

Prevederile alin. (2) art. 230 Cod de procedură penală stipulează că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Tot la acest capitol, de remarcat sunt și stipulările prevăzute la art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală, conform cărora la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca tardiv, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar, nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Totodată, Colegiul remarcă acel fapt, că legea procesual-penală nu stabilește alte condiții de calculare a termenului pentru recurs, decât cele prevăzute la art. 422 Cod de procedură penală, și anume de la pronunțarea deciziei.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este declarat peste termen.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal, conchide că termenul de 30 zile pentru declararea recursului ordinar, de către avocatul Talambuța L. în numele inculpatului, a fost depășit, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului, ca fiind declarat peste termen.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 1), 2) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 26 octombrie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Karakaya Alexei XXXXXXXX**, de către inculpat deoarece **nu îndeplinește cerințele de conținut prevăzute în art. 429 și 430 Cod de procedură penală**; de către avocatul Talambuța Leonid ca fiind **declarat peste termen**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 22 martie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie